

Анђелко Заблаћански
МАЛИ НОЋНИ СТИХОВИ

Анђелко Заблаћански
Мали ноћни стихови

Издавач

Друштво за афирмацију културе – Пресинг
Младеновац

За издавача

Предраг Милојевић

Главни уредник

Лектор и коректор

Јелена Глишић

Рецензент

Тодор Бјелкић

Слог и прелом

Анђелко Заблаћански

Штампа

Тираж

200

Анђелко Заблаћански

МАЛИ НОЋНИ СТИХОВИ

Пресинг
Младеновац
2019.

Штампање књиге новчаним средствима
помогао *СРПСКИ ГЛАС* из Аустралије
<http://srpskiglas.com.au>

1.

Ноћ ме немиром кида
поглед без вида
на твој врату
жудња без стида
сан у позном сату
будан сасвим
јаше на ату
а ко зна с ким

2.

Ноћ као кучка глува
даљином лаје
не хаје
што у сну си неком
далеком
док немир у коси ти дрема
самој с човеком
који те нема
ни за кога око ти сјај чува

3.

Ноћ и сат са зида шију
несну од свиле
илузију
да у дну ума
брекћу жиле
док ћутње крију
мирис прашњавог друма
сусрет нежности и силе
у жени
убраној кô невени

4.

Ноћ –
умор ми на капке пао
душа сустала
а сан
у процепу времена стао
и ноћ и дан
чежња би украла
жељу у вину из бокала
од порцелана
и мирис твоје пути
с мог длана

5.

У ком редку приче срце би стало
у ком стиху тајном
ноћ би од жеље да изгори
а само мало
у твом оку би сјајном
сан јаву да створи
и срећом нестварном
страхове умори

6.

То стих, то риме
 кроз ноћ
хладним дахом зиме
времим мислима мојим
 шапућу твоје име
 и немоћ
које се силно бојим
јер без тебе не постојим

7.

Ноћ даљину слуги
на твојој мекој пути
пробуђен сјај
тај нежни
ујед самотне душе
пред којим
све немоћи се руше
да у теби постојим
чист кô бескрај снежни
са жудним јецајем својим

8.

Ноћ је
и снег се бели по руској степи
душе моје
и само очи ватром горе
мисао стрепи
за нас двоје
да ли дланови твоји
снег могу сасвим да истопе
или ће доласка стопе
с њим да се боре
кô страхови сакривени моји

9.

Ноћас твој бол у мени плаче
на длану меком
несну далеком
склупчано остављено маче
немиром спава
док жени с човеком
сан се чини
као најнежнија јава
на зимској месечини

10.

Ноћ – на свитку беле свиле
уздах ми
твоје душе кô јагње спава
а на длану
на ком су биле
све чежње бескриле
док не знадох да ти
моја си поплава
смеха у оку
суштине постојане
слатке нам тајне

11.

Ноћ зимска – дуга
вришти ми тмина у соби
на срце нека туга
пала
у твојој коси дуга
као да је заспала
или ми јава све зароби
да дрхтај ме здроби
а само сам хтео
да ти се дам цео

12.

Ноћ ми свиће у мислима
твоја слика
и тек што осетим да те има
у мени
застуди душом зима
кô сан велика
жудња о жени
што погледом плени
и кô сред дима
не видим ти лика
док чежњу страст узима

13.

Нек заћути ноћас ћук
нек се чује како шкрипи бреза
како пролама мук
док низ кичму ми
силази језа
твој струк
на мојим длановима врелим
у ноћима снежно белим
и тајна моја
бескрајна
колико те желим

14.

Поглед звери у очима срне
да осетим
како сва ми душа трне
кад се сетим
ноћи црне
из погледа кад јој пчела рој
као јато птица пр'не
а он је мој
мир и неспокој

15.

Ноћ коју ветар кида
без стида
тешке и празне мисли ме ломе
ко ти копрену скида
и уздах твој коме
сем што боли мене
другачије нуди чари жене
што чежњом сломе
моје груди тврђе и од стене

16.

Ноћ ињем скинута у мени
слуђена
мисао из несна пробуђена
о жени
и њене уморне очи
на длан ми сузом кану
јер сваку јој рану
знам
и не дам
да јој у душу крочи
ни бол – ни јад – ни грех
тек ока и усне смех

17.

Ноћ обучена ињем
мисли ми нетрагом носи
у свемир
као мушки немир
у мирису жене у коси
док ми хладни прсти
као брод на мору сињем
лутају косом
и телом
сад загрљаји чврсти
душом већ сасвим врелом
и безречју смелом

18.

Ноћ ми на жуљ стала
да ме изује
по мразу да бос ходим
теби да продам илузије
живота прах и дим
али не желим
да иком откријем наша мала
ћутњом осећања речена
да си једина жена
с чијом душом умем да се сродим

19.

Ноћ ми под ногама шкрипи
у твоју одају
стигох с месечином бледом
и све нам жеље редом
као киша кад сипи
пустио да трају
у сну о теби и мени
једином човеку – јединој жени
и душа наших смирају

20.

Ноћ ме врло лако
тминама
као сироче свако
као ничију срећу поклони тек тако
али мисао о нама
твој поглед благ
душа што за ме трепери
једино може да мери
колико смо од тмина јачи
док те даљином свлачи
у мени смирен нетраг

21.

Поноћ не да сну да бане
избезумљена сенка
на таваници – од лане
крваре ране
жудњом узетог човека
с мислима о теби – на корак тек
тим уснама као лек
мени неухватним
а љубљах их страсно
у магновењу а јасно
пољупцем сомотним

22.

Ноћ као сребрни прах
на трепавице ми је пала
у мени сва од језе тишина заспала
док тражим њене руке
са усне топао дах
и ујед њених страсти зрелих
за душу и тело – свитања белих
врхунца јауке

23.

Ноћ се мачијим трагом
у сан ми нечујно прикрада
као некада
сладак уздах по соби се просипа
у загрљају драгом
жена као благост снена
у коси носи мирис невена
и моји прсти немирно луди
скупиће у длан
обрисе даљине у сан
да зора од жеље заруди
у теби, у мени – човеку у жени

24.

Ноћ бојама јутра
сасвим примакла се
и месечеви фењери се гасе
данас већ је сутра
у мени зјапи сваки сан
као бездан
празно битисање
без искричавог осмеха жене
пољупцем занесене
у дну мене
њен додир као најлепше сање

25.

Ноћ са страстима танго игра
плешу крошње голе
кораџи даљину моле
да им се препусти лако
док живота чигра
врџи се полако
и да тек у њеном погледу
сасвим јасно знаћу
да сваки јој дамар даћу
заробљен у њеној ватри и леду

26.

Ноћ одлази корацима чудним
јер свака тишина
вриском већ се зове
а на сваки врисак пада прашина
у часима рудним
и само још поглед њен
топао, занесен
у којем сва свитања плове
сву ноћ ме држи будним
док спавам сном блудним

27.

Свануло је –
ноћ још прошла није
у срцу, у оку
кроз рану дубоку
још сан јед сав крије
а само сам хтео
даљине прстима да ухватим
на дојкама њеним
сву ноћ да виленим
и још дан цео
да себе не схватим

28.

Ноћ ми у крило села
тишину лавеж псета руши
да на главу ми се сручи
у младости што се не научи
да јава њеног тела
сакривена у души
додире усана иште
баш сном задојене
жудњом спојене
кад страсти запиште
даљином раздвојене

29.

Ноћ кипи бујањем месеца
 кроз пенџер ми вири
страст ми снове дрхтајем купи
 уз жену што пупи
 жудњом која јеца –
 и с њом сви немири
да усне моје од жеље суве
на њеним грудима белим
проспу се пољупцем врелим
 да чежње стисак
 шапне ми врисак
у сне будне – за јаву сасвим глуве

30.

Ноћ ми на глави несном спава
посустали ми дамари
још од јуче
стрепње које ум муче
да живота обичног пеку шамари
у њеном смешку траг заборавља
да ми се не учини
како је живот њен
део најлуђег мога хира
ноћних – душе и тела немира
док безумно занесен
лутам као пустињак на месечини

31.

Ноћ гори испод тмине тешке
у мени ћук ћути
свему је трептај мера
слутња и вера
да тек њој сви моји путе
што воде ми нису грешка
јер само уздаси њени
чисти су као зора мајска
на дојкама јој зрелим
страст је коју желим
да усном отворим врата рајска
у погледу као васељени

32.

Ноћ сва од бола ћутању се даје
и сва васиона
као да тек један јаук чека
за рану без лека
јер само може она
жена сва од жуди уза ме да траје
јер с њом удем само
сваки понор проћи
разуздан и узбуђен
самим собом слуђен
скоро сваке ноћи
бити и овде и тамо

33.

Ноћ ми у погледу јавом титра
сва од црног бега
да јој побегнем хоћу
али коме да дам самоћу
и сан пун језа
кад тужно засвира цитра
јер само у гласу једне жене
музику истине чујем
тад знам да све су свануле тмине
и све ће да умине
што у безумљу псујем
кад дрхтај њене усне из јаве ме прене

34.

Ноћ уплашених далеких самоћа
ушла ми у собу
на недра ми као љубавница пала
мирно море немирних обала
што ћутњом призива злобу
мртве сласти воћа
све док ми у мисли не бане
осмех чекан дуго
жене што у мени крв заталаса
крик жудње без гласа
њен додир и ништа друго
од животних бура једина брана

35.

Ноћ тиха с облацима пуним кише
на кровове спустила шапу
канџама образ ми гребе
у осмеху давном тражим себе
у жудњи као вода у слапу
и сну што никад се не брише
из сећања – жеље – из страха
о жени – о снази њене душе
њеној надмоћи у игри ватре
кад дотакне ме погледом
тад на мом лицу бледом
уједи су страсти што се снатре
у њима урођен до гуше
само од једног јој уздаха

36.

Ноћ ми расипа све сне јаве
кад ме загрли у постељи
бескрајно пуној тишине
под левом мишком скрите тмине
безнађу и лудој жељи
што ме већ дуго даве
а онда ме мисао о тој жени
на светлост, нади води
да у ватри усне се споје
док пољупци звезде не изброје
и у додиру тела што се згоди
на длану остану обриси њени

37.

Ноћ – немам сна од мисли похотних
твојих и мојих
као стакло убадаш ми у поглед
своју страст са дојки
само од моје жеље набујалих
не дотичем те
ни дланом ни усном
ни делићем своје најежене коже
а у теби сам до најдубљих извора
сокова твоје женствености

38.

Ноћ ми се уплела у очи уморне
као мрена заклонила вид
на голе гране
слетеле промрзле вране
а на моје раме блуд и стид
кад усне њене мисли ми суморне
испију и тело и душу и ум
у сласти и крви
као медовину из разбијене чаше
страсти наше
као да нам је пољуб први
и искуством као ружама посут друм

39.

Ноћ стиснута у раљама бола
кипи ми из снова ућутканих
 кроз нетакнуту даљину
 несносну тишину
 жеља недотканих
на звезди Великих кола
 али знам да бол њен
једино усне моје могу да лече
 мојих дланова додир благ
у њој сазнање колико сам јој драг
 као крв што венама јој тече
 сваки трен

40.

Ноћ је у тршљару скрила сен дана
у мртвој светлости
лепет крила ноћних птица
слушам без лика и лица
у својој јарости
пун љубавних мана
а ипак знам – да негде је она
због које себе ћу дати без срама
од којег мушкарац стрепи
да пред женом не ослепи
јер усне њене и грешна помама
јаче су него васиона

41.

Ноћ просута белим папиром
у мрљи мастила стала
јер сни су негде залутали
као да баш сви беху мали
кад их је жудња из ока крапа
сопственим немиром
а онда ме тргну мисли њене
што даљином траже
набујалим грудима дланове моје
да у страсти се споје
жеље што врелину драже
од маја лепше – чвршће од стене

42.

Ноћ васкрслих недоумица
плете ми мреже
да ухватим тмину и ћутање
душе варање
кад пси у мени лају и реже
и у глави пукне жица
од недодира усне што пече
мој груби врат
кад грудима се груди такну
прсти низ кичму једва макну
пашћу као под косом жита влат
свако нам страсно вече

43.

Ноћ као мртва стража
без задршка у мене пуца
и чак кад ме промаши
ране ме порази наши
дамаром који куца
у погледу попут витража
кад једино њу –
у шаренилу боја света
дланом у нијансама да скупим – знаћу
у себи препознћу
душом детета
и никад сасвим досањаном сну

44.

У ноћи и увек
моја си жеља недогледног сјаја
мој лек
а ја твоја тајна
дуго и вешто чувана
од жена – њихових поглед мазних
нечистих сила разних
моја си жудња бескрајна
моја роса у зорама маја
а ја твоја љубав прећутана

45.

Ноћ маште што клечи
пред вратима неке туђе јаве
крвавих колена
пред риком младих јелена
од страсти празне главе
и све што би да ме спречи
да њој се сасвим дам
као дечак невешт а блудан
прстима љубавника што све уме
и сваки пољуб разуме
њеним телом траг пречудан
који и безуман знам

46.

Ноћ бих прећутао – али како
кад је ноћ у мојим очима
на мојим уснама
и длановима мојим жудним
сакрио бих своју чежњу и страст
али како
кад у твојим очима блиста
сав жар мојих усана
кад на твојим уснама дрхти
мој пољубац сна
а на грудима ти залутали су
дланови моји немира пуни

47.

Ноћ пегавих мисли – шугавих хтења
 кроз зидове ми гмиже
 да заборавим свануће
 ломљив као суво пруће
 крају све ближе
у празнини љубавног бдења
 јер једино су њене очи –
 живот знале да буде
 и сваку стишану ноту
усном на кожи као модром сомоту
 врелину у мени – да зачуде
 као кад у младости страсти скоче

48.

Ноћ умире у поју петлова
сва од несанице ткана
жудњом што се снатри
једино у ватри
најљућих животних рана
и чежњи скритој испод сваког слова
у сазнању
да прсти њени додир су рајски
свитање душе из самоће тмине
кад сваки бол умине
у говору тела из најлепших скаски
и нирвани блиском стању

49.

Ноћ је изгорела као лист дувана
црна као смола
загушљива а опојног даха
и жеља пуна страха
због давне патње – новог бола
ноћ – у крајичку сна чувана
чије тмине ћутањем гаси
жена душе распричане
ти осмеси у очима њеним
друкчије сненим
од погледа сваке друге жене
јер уз њу су године ми часи

50.

Ноћ у свакој честици сна
болем се храни
напукла душа линијом грома
на перорез од слома
без мере и жеље да се брани
од надошлог до гуше дна
јер све су њене чари
страхом даљине узете
а само ветар њених корака
равницу склониће из мрака
да у срце ми врати дете
и у страсти опет затрепере дамари

51.

Ноћ ми кроз решето самоће
расипа тело негдашње
што некад је дрхтало боговетно
сред снежних дана поље цветно
а таквих дана све је мање
или не оних што мене хоће
а хтедох само усне пити
усне њене
у вечности као дана првих
кад себе у њој смрвих
сном чудесно жудне жене
коју не смедох на искап попити

52.

Ноћ се у дубоком сну угасила
кошмар у сазнању
нечисте силе у трагу прстију
иза жудње се крију
с мојим вратом на пању
набрелих крвних жила
да сав бес и јед склоним на груди
њене топле и голе
ујед страсти да ми дамаре такне
из равнотеже све помакне
док ме сласти не заболе
а моје пожуде чистунство осуди

53.

Ноћ с празнином тмине лудовала
распричана
несаницом за двоје
ухваћеним сном тек у обзорје
додиром две даљине очарана
чинима црвеног корала
да та жена једина истина је
будних ми чула и наде
и додир њене влажне пути
стварност је што се слути
да сад су тек године ми младе
јер òнѐ без ње се не броје

54.

Ноћ од кошмара влажна
с тешким звонима у ушима
дубоким сном у мени спава
мисао безглава
као што у стиху невешта рима
стоји на крају сасвим неважна
јер само осмеси те жене
што милују као мекота длана
могу ме држати будним
свету и себи чудним
што и са дна бездана
у коси јој мрсим месечеве мене

55.

Ноћ пада као на очи мрена
и све је чудно мирно
док ми се сенка пење зидом
заиста или тек с мојим видом
или ме само глуви час дирн'о
као љубавница верна
док сва ми чула једну жену ишту
њене прсте на мом врату
чији додири као језа
ослободе ме свих реза
ко зна кад и у којем сату
заробих се на жића згаришту

56.

Ноћ невино ушушкана у дрскост речи
предугог ћутања
да сваки талас најгушће тмине
кроз мене мене
и објасни сврху постојања
отрова што ме лечи
а од падања до новог лишћа жудим
груди и усне њене
додир зеница на својој пути
врелину што слуги
најдубљи уздах који крене
уз њу кад се будим

57.

Ноћ на нотама уздаха заћутала
не видех јој диригента
и врисак не чу нико
тишином на коју сам свик'о
а душа мирисна као мента
маштом у јави залутала
да њена недра длановима –
и кичму као млаз летње кише –
дотакнем лепљивим од меда
жудњи кад сва се преда
да никад више
не изгубим нит сновима

58.

Ноћ се фијуком ветра облачи
а моја душа гола
од студени не уме да се крије
с врхова илузије
гасе се звездана кола
већ је и мали мрав од мене јачи
а хтедох једино свитања
да њеним очима јавим
на грудима јој такнем сен јутра
и јуче – и данас – и сутра
да зумбулима модроплавим
украдем мирисе њеног ћутања

59.

Ноћ ми се језом хука сове
и урликом псета јавља
на прозор куцају самотни тренуци
страшни звуци
бол што се не заборавља
кад поносом туге заплоче
а њени пољупци ћуте
иза моје жудње њена се жудња крије
и да ли још њене груди
помисао на ме пробуди
или ништа више није
као што моје чежње блудно слуте

60.

Ноћ ведра и без иједне звезде
у оку ми дрема
а несни на ме лају
сам у свом смирају
не слутим шта нови дан спрема
ни где се вране гнезде
јер њене речи у мени звоне
речи неречене
тек ујед усана с мирисом мандарина
страст једина
на мојој пути нежност жене
тајна – попут васионе

61.

Ноћ ми се следила у крви
врелину мисли гаси
на упупеле трешњине гране
пале слане
нерасцвалу белину шта да спаси
ако ме тмина смрви
а само хоћу да јој пут осветли
после тумарања свих
мој поглед наизглед врео
њој – жени за живот цео
што брани ме од мисли блудних
сујета мушка кад полети

62.

Из ноћи допире глас непознат
опор као лоше вино
а јасно чуејм моју главу иште
чађаву као згариште
али не дам то срце невино
у овај глуви сат
јер она није мисао празна
већ жена која жудњом плаче
док дрхте јој груди
пред додиром блуди
и увек најјаче
кад у грчу се шапну речи разне

63.

Ноћ ми се у стихове ушуњала
да сваку реч тмином боји
све би из песме украла
у њој најдубљим сном заспала
као да стихови нису моји
већ њена игра мала
да о њеној тмини пишем
а не о очима једне жене
том лудом сјају
трону вечности у једном трептају
пре него ми зумбул свене
или све стихове обришем

64.

Ноћ пред тајном сва бешумна клечи
да у вриску чеканом
сама себе престане да се стиди
као душе уморне невиди
у тренутку спретно изабраном
кад сан све боли излечи
јер та ми жена
своје груди као амајлију даје
да их чувам у сваком додиру
најлуђем немиру
кад страст откључа све нам одаје –
у речи тврђој него стена

65.

Ноћ се ћутањем у мени распричала
чекањем неухватних жеља
у крошњи високог бора
ћук као ноћна мора
будућих снова стара преља
узглавље свих тмина испрела
док једино голе груди
и њене очи љубави пуне
могу сусталом човеку у мени
као сопственој опсени
да ноћ свитањем збуне
и стрпљењем страст пробуди

66.

Ноћ се разбила на слепоочници
и као туш пролила лицем
главу не склоних с пања
непробуђен из сања
погођен златним хицем
стихом трубадура на улици
да њој се песмом јавим
писаном без главе
слеп и глув – али дрхтавих дамара
и жудњом што не умара
кад ме обузму поплаве –
жеља – да се у њеној сузи удавим

67.

Ноћ сва од умора посрнула
дланове ми жуља знојна
и кошмарима да ме лако
без питања – тек тако
обузме ме тмина неспокојна
кула сна оронула
у жељи да њене увојке
мрсим сребром месеца
што ретких ноћи собом мојом
као јутром сунце што присојом
обасја ми лице које јеца
наслоњено на њене дојке

68.

Ноћ бесконачног тражења сна
у тмини најмрачнији траг
а све је тако неживотно
у мени једино оваплотно
тек кад јутро пређе праг
и кошмаре и тишине испије до дна
јер она опипљива преда мном је
сва од даљине изаткана
а њене усне на мом оку
ускомешају страст дубоку
да не знам ко сам целог дана
осим сазнања да смо двоје

69.

Ноћ – чини ми се није била
ни у мом оку, ни у сневањима
тек у ћутњи душе болу
црну и лепљиву као смолу
доказ да је има
ноћних птица – лепет крила
а жена као вила
наготом својом мисли ми твори
да траг зоре у роси
слуте ми прсти у њеној коси
док поглед ватре ми збори
сву чежњу бректањем жила

70.

Ноћ се усаћила у пенџеру
и сва низ стакло клизи
до бола на главу пада
тупим ударцем као клада
у стрепњи и бризи
како тмини у оку наћи меру
и дочекати сјај ауре
жене суђене само мени
њеним страстима треперавим
мом додиру подређених сасвим
у истини сличној опсени
кад с њом ми сви сатови журе

71.

Ноћ се осипа лавезом паса
иза режања мук се скрио
ујед даљине
нади подерао хаљине
да не знам сву ноћ где сам био
ни ко ми дамаре таласа
јер само једној жени
обзорјем усне ћу дотаћи
а из сневања да је не будим
док сасвим не полудим
као дечак што не уме се снаћи
у пожуди кад сав поцрвени

72.

Ноћ се сасвим удавила
у дубинама тмине сопствене
казалке стале у окуцају срца
сан у несаници грца
у једном сату жеље изгубљене
као лет без крила
а она ту је
на дрхтај мог тела наслоњена
час бледа – час румена
и у стиду сва женствена
онда дивље занесена
топла као голфске струје

73.

Ноћ двоглаву аждају шаље
да спали темеље срушеног ми сна
и никад више душа не заиште
да у лудости нађе склониште
и схвати да од дна бездна
може и дубље и даље
кад наслутим да њена –
на мојим длановима – пут се утишала
и сваки трептај је био
страст коју је смирај скрио
у један уздах сва је чежња стала
мушкарац сâм, сама и жена

74.

Ноћ се сва уплела тешким сновима
у трепавице дечији невине
на нејака ми плећа
пуна мрака и злобе пала врећа –
нељуди што све ће да учине
да свој тон дају мојим звонима
али све их заборавим лако
кад ватром ме окрзну њене очи
очи девојчице у жени
чуван и дат само мени
из којих љубав кô вино се точи
да бих од среће плак'о

75.

Ноћ проста – свакој слична
шуштање мрака у трави
а искре звезде давно згасле
капи су росе спасле
док ме тишина дави
и плаши сенка моја безлична
јер црте њеног тела
већ дуго ми длан будиле нису
а сан ми сећањем бриди
разбијен талас о морске хриди
мој додир благ на слутње обрису –
и с њим распукла бресква зрела

76.

Ноћ се сасвим зазорила
у мени још дубока тмина спава
будне ми руке утишане
за прошле ноћи – недошле дане
клонула глава
душа се безнађем уморила
јер како досањати жену
с којом и сан и јава беху исти
сребрних ноћи кад љубљах страсно
о љубави зборисмо безгласно
блудни и детиње чисти
од жуди кад уздисаји крену

77.

Ноћ се опарала као клупко
на длану ми се сва замрсила
од смотуљка сан да ткам
али како кад не знам
где се скрила ноћна сила
ни у тами ко је ко
јер код ње је свелост сва
мојих нада разројених
у пролећа и јесени
кад бејасмо лудо занесени
од мојих додира – погледа њених
без страха да се узме или сасвим да

78.

Ноћ мирис пролећа расипа
бехаром ћутљиве шљиве
и тмина пред белином посрне
страхом срне
да поимање љубави искриве
као кад слепац први пут руб пипа
на њеној линији живота
моје усне влажне од сна
и сав се стопим с плишом њене пути
уздахом што увек се слути
кад јој женственост испијем до дна
као роб свих лепота

79.

Ноћ опрезним кораком
кроз моје мисли корача
све су ми даљине велике и мале
у стисак шаке стале
све среће као да су зид плача
а сјај најтамнији део мрака
јер са њом ћутање је
умирање страсти у прстима
и погледа жудни зов
ухваћен дамаром као кљусом лопов
и онда безосећајно бачен псима
да са њима лаје

80.

Ноћ сва од звука
далеке виолине што плаче
и несни дертом задојени
дубоко у мени
најцрњи гавран рањен гаче
и у оку поглед самотног вука
а само она
све јауке – звуке мрака
и поглед туп што све збори
у симфонију ће да претвори
уснама од сунчаних зрака
с дамарима кô црквена звона

81.

Ноћ кишна и пуста
без пева славуја – бар хука сове
у оку ми заспали тешки облаци
рђави знаци
кад тишина нигдину зове
сва као смола црна и густа
док жена негде сама
самотног мушкарца залуд чека
а једино он њој – она њему
дрхтај и смирај су свему
море, ушће и река
и лед и страст сва од плама

82.

Ноћи су прошле мимо сна
што беху још пре зоре будне
у свануће као да сутон пада
мртва нада
и све чежње узалудне
да жеље ме склоне са ивице бездна
а ње као да нема више
или се склонила у мисли друге
страстима што у њој ћуте
тражећи ван мене своје путе
а хтедох само мрву дуге
после крвавих капи кише

83.

Ноћ се згрчила на мом врату
сва тешка попут ига¹
теглим је од света уморан
а свој – суморан
пун брига
будан и у позном сату
а само сам хтео тај жар
из њеног ока – с усне украсти
да увек сигуран знам
ако се дам
и роб будем пољупца сласти
слутњу ћу дотаћи бар

¹ Иг – јарам

84.

Ноћ ми кишна у капке бије
тупошћу досадног ритма капи
и већ ми кичмом бриди језа
страхом спуштених реза
на чежњу што вапи
за женом која се у сну крије
а само сам хтео
јаву што сад се маштом клати
живети с дамарима њеним
на уснама меким и путеним
док залазак сунца не позлати
живот нам цео

85.

Ноћ сва од стида
промиче кроз моје прсте
као мехури од сапунице
наличје и лице
нехристи док се крсте –
а утробу ми сећањем кида
насмејан лик жене
на образу ми длан јој влажан
у уздаху срца куцаји
жудни бескраји
кад само један трен је важан
у мојим очима очи њене

86.

Ноћ бистра сред своје тмине
кроз све браве ми ушла у собу
и шета кроз мој ум – душу ломну
неопазно скромну
без штита за икакву злобу
док кроз њу све не мине
а једино жена зна
она која воли сасвим неопрезно
кад из нетрага ме врати
да мој ће сан да позлати
пијану јој ноћ – љубећи трезно
њене очи у које тонем до дна

87.

Ноћ сва од сласти
росом умива жудни зов
и не знам – да ли ће ме наћи
кад трептаји све су краћи
чак и дрхтај сасвим нов
од надошлих страсти
а хоћу њој само
да дам и свој дамар умирући
у човеку слутње песника
у песнику траг љубавника
на длану њени образи врући
у трену – кад једно другом се дамо

88.

Ноћ сва од жада
пала у траву месечевим сјајем
а бистре капи росе
на брезине прилегле косе
и одјек бескрајем
носи трагове свих ми јада
а њој сам једино смео
без страха дубину душе дати –
сав јед на длан да јој спустим
и пре неголи реч изустим
да све осети кô некад моја мати
срећу и бол – и живот ми цео

89.

Ноћ се обезглављено клати
обешена у крошњи уцвале липе
и сваки дамар тмине
боли чак и кад бол мине
кад све страсти и жудње искипе
и округе се кô жетвом жита влати
а њој сам хтео живот да дам
у мени све вредно што је
срце и крв врелу
љубав кô дињу презрелу
и никад не упитам шта то своје
њој умем једино да дам

90.

Ноћ пукла посред чела
кô бледа крв капље на месечину
на мом длану умирање росе
по хладном тлу траг ноге босе
и молитва разапетом Сину
да душе ми напрсла здела
још љубав њену прими
ко дар највећи
пукотину сваку кад смех брише
и ништа више
од ње не наћи у срећи
сем летењг дана кад се зазими

91.

Ноћ ми заспала на длану
уморна од лутања мог ума
и свака кап летње кише
у сећању разблудом дише
кад у очи се врате ширине друма
недогледно пређених у једном дану
јер она уме једина
сав бескрај у шаку да сакупи
и груди чежње пуне
у ноћима младе луне
страстима вешто да кúпи
и бол затури иза ведрина

92.

Ноћ слушама како дише
на празном делу моје постеље
а месец обасја жену
лепоту младости у једном трену
кад после страсти мину и жеље
и све – ко да било га није – се брише
а она једина ноћ грли у мени
и мене од ноћи погледом чува
да не залућам у сопствене страсти
као роб њхове сласти
и уста као јесењи лист сува
поклоним само тој жени

93.

Ноћ врела као крв у мени
 година младих
све капи росе – ноћне птице
 у соби дрхтаји несанице
 не умеју наћи стих
изгубљен у оку или васељени
 или већ уписан давно
 једино на њеним грудима
 уснама меким и влажним –
 додиром снажним
кад бејаш тетреб међу људима
 без стида и јавно

94.

Ноћ крвавог месеца
лепет крила ноћних птица
у мени наде празне
и туђе слутње разне
за нерве напете кô жица
кад виолина јеца
а она – ко зна где је
у машти умрле нам јаве
а једино сам њој
у осмех смео дати јаук свој
док милине ме не поплаве
јутром кад сунце изгреје

95.

Ноћ ми страхове дражи
у лавежу с ланца пуштеног псета
док старим кровом добује киша
бришући снове од плиша
на празној ми страни кревета
а громови и муње кô витражи
на прозору творе лик жене
голих груди – дрхтаве пути
добро знану
мом празном знојном длану
што једино још сећањем ћути
из страсти ноћи непробуђене

96.

Ноћ кад је луна
дотакла росу у замршеној трави
а мисао ми побегла од себе
у врелој ноћи крв озебе
кад сећање ми се јави
кô усред вира весла без чуна
и њена коса кô паучина
у прсте ми се уплела с очију мрена
њено голо тело – сенке по води
мој ум робијаш на слободи
недосневана једна жена
дланом ухваћена месечина

97.

Ноћ сва од бола
у сећању мирис покошене траве
и ноге босе –
дланови пуни росе
кад безимене се јаве
искре с врха звезданих кола
тад знадох вредност свему
и страстима и љубави
само у очима једне жене
мојим погледом занесене
жудња кад с дна понора избави
стих само или целу поему

98.

Ноћ распричана тишином
тишином даљине у мени
даљине што блискошћу је обрисана
на полеђини дана
у песниковој соби кô васељени
заробљеног сопственим сном
и сазнањем да негде постоји она
жена од свих другачија
ни моја ни било чија
пред собом докона
што изнад страсти дигла је дом

99.

Ноћ између капи кише
згужвала псећи уморни лавеж
и топот уплашених коња
док сав на трулеж воња
посрнули сталеж
и моје срце – то страсти згариште
а знам постоји жена
што под пепелом за ме ружу чува
у очима бисере црне
од којих ми дах утрне
кад уста нема и сува
њена доња усна такне путена

100.

Ноћ разбијена вриска ехом
о литице на две обале чекања
стрме и дубоке кô туга материна
кад у рат шаље сина
јер тмина све црња а нада тања
звоне туђим грехом –
и постојање жене далеке
мом уму не знају да објасне
да ли у њој љубих себе сама
или њен осмех на уснама
иако кô дан још су ми јасне
њене страсти кô брзаци реке

101.

Ноћ сва од крика ноћних птица
и вриска пера по папиру
а стих у грлу стао
уплашен – сасвим блед заправо
с песником и немиром у збиру
и разних кучина и трица
јер песма само њу тражи
жену од свих жена већу
моје усне на њеним коленима
пожуду дланова на недрима
и мале мраве што покрећу
слабића да се окуражи

ТОПЛО ИСИЈАВАЊЕ ВЕЧИТЕ ЖЕНЕ

Од прве своје поетске књиге, Анђелко Заблаћански је просто засијао на узаврелом небу савремене српске књижевности, а у првом реду то се односи на поезију. Међутим, ништа не заостаје његова занимљива проза (приче и приповетке), као ни оштри, убојити, слободни и, усудио бих се рећи, копчасти сатирикони. У међувремену, овај српски аутор је објавио више поетских остварења, наравно, сакупљених у збирке, стално показујући и доказујући, не само вредност својих стихова, него и то што је постао, у правом смислу те речи, и велики посленик културе, несебично нам представљајући поезију и наших, али и страних аутора (у првом реду руских). Стога уопште не чуди податак да је Заблаћански непрестано превођен и на светске језике, оправдано стичући поклонице и на другим географским ширинама и меридијанима. Да будемо искрени, имајући у виду поетски опсег, снагу имагинације и сопственог израза, Заблаћанском то лако полази за руком и пером.

У то ће се, без сумње, уверити сви они који буду прочитали и „Мале ноћне стихове“, оригиналну поетску творевину (која нема ама баш никакве везе са Малом ноћном музиком), која је конципирана тако да песник, кроз сто и

једну песму, презентује невероватну снагу љубљавних емоција, а по признању самог аутора, свака песма је посвећена за исто толики број СМС (дакле, мобилно-телефонских) порука. Заправо, Заблаћански је овде, мада несвесно, преузео улогу неке модерне Шехерезаде, која испреда прелепе, бајковите скаске, али, у овом случају, не да би спасила своју главу, него све оно што се односи на љубав, као на најзначајнију, најплеменитију, али, нажалост, врло често, и на најстрашнију људску емоцију. Међутим, Анђелско Заблаћански је толико снажан, спонтан и, рекло би се, уграђен, као фундамент, у тематику којом се бави, да читаоца, и то не тако ретко, просто закупи истовремено жудња, стрепња и поплава прелепих поетских осунчања и поетске топлине, која греје до саме сржи, до дна душе.

Ако би се ова изузетна поезија могла описати тек само у неколико речи, онда бисмо је могли осетити и прихватити као ТОПЛО ИСИ-ЈАВАЊЕ ВЕЧИТЕ ЖЕНЕ. Отуда та и таква несвагдања прозачна светлост (мада је то, барем у овом случају, нека врста нонсенса, а после ћемо објаснити и зашто). Из песме у песму (мада бисмо, кад је реч о Заблаћанском, и Песме и Песму могли слободно означити почетним великим словом), ипак се наслућује дрхтава шекспировска тама, наслућује се пригушеност и гашење свега онога

што желимо и што мислимо да је љубав, да је то била или да је могла бити. Једном речју, узалуд Шехерезада простире шарене прекриваче (ћилиме) језика, и милосност, и миловање речима, јер, неумитност окончавања је, као засебна лавина песникове душе, несхватљиво незадржива. То пажљиви читалац може јасно осетити, и то не као дегра-дацију, него баш супротно, као градацију раста-јања и (од)умирања несхватљиво велике и непо-јамне племенитости.

Зашто смо поменули и нонсенс, говорећи о прозрачној светлости и просјајима који, као свици, затрепере у помрчини наших слутњи? Јер, код Анђелка Заблаћанског (скоро) свака песма почиње именицом НОЋ, и у сваком помињању те именице рађају се ванвременски стихови, поетски оквири и (не)очекивани прасак општих и личних габарита. Рецимо, „Мали ноћни стихови“ врве песничким узлетима, достојних сваке антологије (и не само) српске поезије. Ослушните како Заблаћански, у једном севу надахнућа, каже: *Ноћ ми на глави несном спава, или: Ноћ ми се у стихове ушуњала...* Отуда и „Мали ноћни стихови“, пошто их је аутор посветио и својим узбурканим самоћама, наслућивањима, стрепњама и надама. Песник је, јеретично је рећи, нико и ништа без патње, стрепње или наде. То смо можда и раније знали, али како сва та осећања

(ис)казује Анђелко Заблаћански, то се може сматрати и окарактерисати (нека ми не замере замерала), као сами врх модерног израза у српској поезици. Ако вам ово буде личило на претеривање, мораћете још једном, па можда изнова и изнова прочитати (са промишљањем и разумевањем) „Мале ноћне стихове“.

Размислите и о томе да безмало сваки стих А. Заблаћанског у овој збирци може словити и као засебна песма, којој не требају никакви додатни епитети, објашњења или разматрања. Такво мајсторство, такву ерудицију могу да постижу само врхунски уметници, предани без остатка одабраној тематици. Па, има ли већег изазова неголи певати о Вечитој Жени, нашим ускрснућима, надахнућима и нашим потонућима? Нашем животу и животоку? Нашим радостима и нашим тугама? Да, све је то, и много штошта другога, Жена. Али, на овој тврдњи „и штошта другога“, треба изградити једну такву колосалност, као што је сама врхунска поезија, па самим тим и врхунска уметност. Анђелко Заблаћански плете такву жицу златносницу, и својом вештином, својом немерљивом поетском интуицијом и осећањем да се права реч изговори на правом месту и у право време, чини и нас, обичне читаоце, да не кажемо обичне посматраче, нераскидивим делом тог силног

уметничког одсјаја, те уметничке стварности, али и имагинације.

Самоћа, по којој су шаране ове дивне песме, уме да буде и окрутна и страшна, тим страшнија што се у последњој 101. песми субли-мише онај чаробни ћилим свеприсутне Ноћи. Али, Анђелко Заблаћански је врхунским тален-том, углам посма-трања и чаробним версом успео да од самоће и непролазности Вечите Жене, баш упркос свим самоћама универзума, начини прелепу заставу победе, успео да је пободе у наше руке, очи и срца, па да је, заједно са њим, показујемо и машемо земаљском шару и светлосјајима.

У то име морамо, хтели или не, још једном потврдити да је Анђелко Заблаћански велики, снажни и оригинални песник и поносни смо што нам је савременик, што га можемо оваквог спознати, пратити и волети. Јер, Анђелко плус Заблаћански једнако је ПОЕЗИЈА, а „Мали ноћни стихови“ су његова светлогласја, иако му (скоро) свака песма почиње именицом НОЋ. И, верујте, заслужили смо, а то је и била ауторова намера, да уронимо у такву НОЋ и окупамо се у Анђелковим светлогласима.

Ириг, 29.9.2018.

Тодор БЈЕЛКИЋ

О ПЕСНИКУ

Анђелко Заблаћански, рођен је 4. децембра 1959. године у Глушцима код Богатића. Поезију, афоризме и кратке приче пише од ране младости.

Објавио је збирке песама: *Рам за слике из снова* (1992), *Игра сенки* (2004), *Птица на прозору* (2007), *Сан напукле јаве* (2009), *Раскршћа неسانيце* (2011), *Пијано праскозорје* (2014) и збирку афоризама *Палацање* (2006).

На 21. *Шумадијским метафорама* у Младеновцу (2008), у категорији кратке приче, добио је прву награду за приповетку *Везирове сузе*.

На санктпетербуршком поетском фестивалу *Поезија улице* (2014) освојио је равноправно прво место са још четири песника песмом *Доброћинство* (*Барону Штиглицу*).

Песме су му преведене на руски, енглески и бугарски језик и објављене у тамошњим часописима. Афоризми су му преведени на македонски и објављени у *Антологији балканског афоризма* (*Бисери балканског афоризма*). Он такође преводи поезију с руског језика.

Приређивач је добро прихваћених и посећених интернет сајтова светске и наше поезије.

Главни је уредник часописа за књижевност *Суштина поетике*.

Живи у Глушцима.

САДРЖАЈ

1. Ноћ ме немиром кида.....	5
2. Ноћ као кучка глува	6
3. Ноћ и сат са зида шију.....	7
4. Ноћ –	8
5. У ком редку приче	9
6. То стих, то риме	10
7. Ноћ даљину слуги.....	11
8. Ноћ је	12
9. Ноћас твој бол.....	13
10. Ноћ – на свитку беле свиле.....	14
11. Ноћ зимска – дуга	15
12. Ноћ ми свиће у мислима.....	16
13. Нек заћути ноћас ћук.....	17
14. Поглед звери у очима срне.....	18
15. Ноћ коју ветар кида	19
16. Ноћ ињем обучена у мени.....	20
17. Ноћ обучена ињем	21
18. Ноћ ми на жуљ стала	22
19. Ноћ ми под ногама шкрипи.....	23
20. Ноћ ме врло лако.....	24
21. Поноћ ми не да сну да бане	25
22. Ноћ као сребрни прах	26
23. Ноћ се мачијим трагом	27

24. Ноћ бојама јутра	28
25. Ноћ са страстима танго	29
26. Ноћ одлази корацима	30
27. Свануло је –.....	31
28. Ноћ ми у крило села.....	32
29. Ноћ кипи бујањем месеца.....	33
30. Ноћ ми на глави несном	34
31. Ноћ гори испод тмине.....	35
32. Ноћ сва од бола ћутању.....	36
33. Ноћ ми у погледу јавом	37
34. Ноћ уплашених далеких	38
35. Ноћ тиха с облацима	39
36. Ноћ ми расипа све.....	40
37. Ноћ – немам сна од мисли	41
38. Ноћ ми се уплела у очи.....	42
39. Ноћ стиснута у раљама бола	43
40. Ноћ је у тршљару скрила	44
41. Ноћ просута белим папиром.....	45
42. Ноћ васкрслих недоумица.....	46
43. Ноћ као мртва стража	47
44. У ноћи и увек	48
45. Ноћ маште што клечи.....	49
46. Ноћ бих прећутао	50
47. Ноћ пегавих мисли	51
48. Ноћ умире у поју петлова	52
49. Ноћ је изгорела као лист.....	53
50. Ноћ у свакој честици сна.....	54

51. Ноћ ми кроз решето	55
52. Ноћ се у дубоком сну	56
53. Ноћ с празнином тмине	57
54. Ноћ од кошмара влажна	58
55. Ноћ пада као на очи мрена	59
56. Ноћ невино ушушкана.....	60
57. Ноћ на нотама уздаха.....	61
58. Ноћ се фијуком ветра	62
59. Ноћ ми се језом хука сове.....	63
60. Ноћ ведра и без	64
61. Ноћ ми се следила у крви	65
62. Из ноћи допире глас.....	66
63. Ноћ ми се у стихове ушуњала.....	67
64. Ноћ пред тајном сва бешумна.....	68
65. Ноћ се ћутањем у мени	69
66. Ноћ се разбила на.....	70
67. Ноћ сва од умора посрнула	71
68. Ноћ бесконачног тражења.....	72
69. Ноћ – чини ми се није била	73
70. Ноћ се усађила у пенџеру	74
71. Ноћ се осипа лавезом паса.....	75
72. Ноћ се сасвим удавила.....	76
73. Ноћ двоглаву аждају шаље.....	77
74. Ноћ се сва уплела тешким	78
75. Ноћ проста – свакој слична	79
76. Ноћ се сасвим зазорила	80
77. Ноћ се опарала као клупко	81

78. Ноћ мирис пролећа расипа	82
79. Ноћ опрезним кораком	83
80. Ноћ сва од звука	84
81. Ноћ кишна и пуста	85
82. Ноћи су прошле мимо сна	86
83. Ноћ се згрчила на мом врату.....	87
84. Ноћ ми кишна у капке бије.....	88
85. Ноћ сва од стида.....	89
86. Ноћ бистра сред своје тмине	90
87. Ноћ сва од сласти	91
88. Ноћ сва од жада	92
89. Ноћ се обезглављено клати.....	93
90. Ноћ пукла посред чела	94
91. Ноћ ми заспала на длану.....	95
92. Ноћ слушам како дише	96
93. Ноћ врела као крв у мени.....	97
94. Ноћ крвавог месеца	98
95. Ноћ ми страхове дражи	99
96. Ноћ кад је луна	100
97. Ноћ сва од бола	101
98. Ноћ распричана тишином	102
99. Ноћ између капи кише.....	103
100. Ноћ разбијена вриска ехом	104
101. Ноћ сва од крика ноћних	105
Топло исијавање вечите жене.....	107
О песнику.....	113